

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΡΟΔΟΥ
Α.Β.Μ.: Ε2024/4033
Αριθμός:

Αρ. Διαγ. 247/26

ΔΙΑΤΑΞΗ

Η Εισαγγελέας Πρωτοδικών Ρόδου

Έχοντας υπόψη την από 5-7-2024 αίτηση, επέχουσα θέση εγκλήσεως του ΣΠΑΝΟΥ Θωμά – Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, η οποία υποβλήθηκε στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου με άρ.εισερχ. 3517/5-7-2024 και έλαβε Α.Β.Μ. Ε2024/4033, και στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου, αφού σκεφθήκαμε κατά νόμο, εκθέτουμε τα ακόλουθα:

Κατά τη διάταξη του άρθρου 51§2ΚΠΔ, όπως ισχύει, ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στο νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. Νόμω αβάσιμη είναι η έγκληση, όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά γεγονότα –αληθή υποτιθέμενα – δεν συνιστούν έγκλημα κατ' άρθρο 14 Π.Κ., όταν δηλαδή: α) δεν συντρέχει ορισμένη ανθρώπινη συμπεριφορά (ακαταμάχητη βία, πλήρης απάλειψη της συνείδησης), β) λείπει οποιοδήποτε στοιχείο της αντικειμενικής ή της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος (αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος, δόλος), γ) υπάρχει λόγος που αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα της πράξης (άμυνα, προσταγή κ.λ.π.) ή τον καταλογισμό (πραγματική ή νομική πλάνη) ή εξαλείφει το αξιόποινο της πράξης (παραγραφή, αμνηστία, μη υποβολή εμπρόθεσμης εγκλήσεως) ή συντρέχει υποχρεωτικός λόγος απαλλαγής από την ποινή. Συνεπώς, ο Εισαγγελέας έχει το δικαίωμα να απορρίψει την έγκληση ως μη στηριζόμενη στο νόμο και δη ως απαράδεκτη, όταν συντρέχει περίπτωση δεδicasμένου καθώς και όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά περιστατικά, αληθή υποτιθέμενα, δεν πληρούν το πραγματικό του κανόνα που θεσπίζει αξιόποινη πράξη.

Σύμφωνα με το άρ.57§1ΚΠΔ, όπου θεσμοθετείται η αρχή του δεδicasμένου, που ορίζει ότι «Αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός», ενώ κατά το άρ. 57§2εδ.β'ΚΠΔ «Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη,

κηρύσσεται αυτή απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου». Από την ως άνω διάταξη του άρ.57§1ΚΠΔ προκύπτει ότι για την ύπαρξη δεδικασμένου, πρέπει να συντρέχουν αθροιστικά οι εξής περιστάσεις: α) Αμετάκλητη απόφαση ή βούλευμα που αποφαίνεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη για μια αξιόποινη πράξη. β) Ταυτότητα προσώπου, ήτοι αυτή του κατηγορουμένου, δηλαδή του ως δράστη κατηγορηθέντος, που διώκεται εκ νέου για την ίδια πράξη. γ) Ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολό του, που περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποινο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή. Ως πράξη νοείται το ιστορικό γεγονός, δηλαδή η υλική πράξη και πνευματική κίνηση, με όλα τα αποτελέσματα στον εξωτερικό κόσμο, καθ' όλη τη διαδρομή και καθ' όλες τις πραγματικές και νομικές όψεις της, τις οποίες ο δικαστής έχει δικαίωμα να ερευνήσει και να αξιολογήσει αυτεπάγγελτα. Ταυτότητα, δηλαδή, της πράξεως υπάρχει όταν η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από τα ίδια πραγματικά περιστατικά, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία της και η προηγούμενη κατηγορία. Το δεδικασμένο αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση, που εμποδίζει την άσκηση νέας (δεύτερης) ποινικής δίωξης και την πρόοδο της σχετικής διαδικασίας κατά του ιδίου προσώπου, για την ίδια πράξη, για την οποία υπάρχει ήδη επιπρόσθετα αμετάκλητη απόφαση ή βούλευμα που αποφαίνεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη. Το ανεπίτρεπτο της ποινικής δίωξης, σε περίπτωση δεδικασμένου, έχει την έννοια ότι είναι ανεπίτρεπτη η διεξαγωγή νέας ποινικής διαδικασίας για την ίδια πράξη. Και τούτο όχι μόνο για να αποφεύγεται ο ενδεχόμενος κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, αλλά, κυρίως, για να τηρηθεί ο κανόνας «non bis in idem», σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρ. 27ΚΠΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής δίωξεως, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά (ΑΠ ΟΛ 1/2011 ΠοινΔικ 2011,677)[ΣυμβΕφΘεσσ 831/2019, ΝΟΜΟΣ].

Σύμφωνα με το άρ. 57§3ΚΠΔ, όπου θεσμοθετείται η αρχή της εκκρεμοδικίας, «Αν σε βάρος του ίδιου προσώπου για την ίδια πράξη ασκήθηκαν περισσότερες διώξεις, κηρύσσονται απαράδεκτες λόγω εκ-κρεμοδικίας εκείνες οι οποίες ασκήθηκαν μεταγενέστερα, εφόσον δεν προηγούνται διαδικαστικά». Η εκκρεμοδικία αποτελεί το προηγούμενο στάδιο του δεδικασμένου που προβλέπεται στο άρ.57§1ΚΠΔ, που

2
ορίζει ότι «Αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός», ενώ κατά το άρ. 57§2εδ.β'ΚΠΔ «Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται αυτή απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου». Από τις υπόψη διατάξεις του άρ.57§§1,3ΚΠΔ προκύπτει ότι για την ύπαρξη εκκρεμοδικίας, πρέπει να συντρέχουν αθροιστικά οι εξής περιστάσεις: α) ταυτότητα προσώπου και β) ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολό του, που περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή. Η εκκρεμοδικία αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση, η οποία εμποδίζει την άσκηση νέας (δεύτερης) ποινικής δίωξης και την πρόοδο της σχετικής διαδικασίας κατά του ιδίου προσώπου, για την ίδια πράξη, για την οποία έχει ήδη ασκηθεί προηγούμενη ποινική δίωξη. Το ανεπίτρεπτο της ποινικής δίωξης, σε περίπτωση εκκρεμοδικίας, έχει την έννοια ότι είναι ανεπίτρεπτη η παράλληλη διεξαγωγή δύο ποινικών διαδικασιών για την ίδια πράξη. Και τούτο όχι μόνο για να αποφεύγεται ο ενδεχόμενος κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, αλλά, κυρίως, για να τηρηθεί ο κανόνας «non bis in idem», σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρ. 27ΚΠΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής δίωξης, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά (ΑΠ ΟΛ 1/2011 ΠοινΔικ 2011,677)[ΣυμβΕφΘεσσ 831/2019, ΝΟΜΟΣ].

Σύμφωνα με το άρ. 51§§2,3,4ΚΠΔ, «2. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 4. Όσα αναφέρονται στα άρθρα 43 παρ. 1 και 6, 44, 45, 47, 48, 49 και 50 εφαρμόζονται και ως προς την έγκληση.». Σύμφωνα με το άρ. 43§6ΚΠΔ, «6. Ο αρμόδιος εισαγγελέας ανασύρει τη δικογραφία από το αρχείο μόνον όταν αναφαίνονται νέα πραγματικά περιστατικά ή στοιχεία ή γίνεται επίκληση αυτών, τα οποία δικαιολογούν κατά την κρίση του την επανεξέταση της

υπόθεσης. Στην περίπτωση αυτή καλεί τον μηνυόμενο ή αυτόν σε βάρος του οποίου διενεργήθηκε προκαταρκτική εξέταση για παροχή εξηγήσεων...». Η κατ'άρ.51§§2,3ΚΠΔ απόρριψη της εγκλήσεως έχει οιονεί δικαιοδοτικό (και όχι διοικητικό) χαρακτήρα, αλλά κατ' αρχήν χωρίς οριστικό και τελειωτικό χαρακτήρα, δηλαδή δεν παράγει πλήρες δεδικασμένο. Πλην, όμως, η λειτουργία της αρχής ne bis in idem και ο δικαιολογητικός της λόγος εμποδίζουν την κίνηση της ποινικής δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά ύστερα από νέα καταγγελία (μήνυση, αναφορά, έγκληση κ.λπ.), εφόσον αυτή δεν περιέχει νέα στοιχεία ή αποδείξεις. Στην περίπτωση αυτή η εισαγγελική πράξη εμφανίζεται δεσμευτική. Προς τούτο γίνεται λόγος για καθύδριση ενός «οιονεί δεδικασμένου». Επομένως, εάν υποβληθεί νέα καταγγελία (μήνυση, αναφορά, έγκληση κ.λπ.) χωρίς νέα στοιχεία ή νέες αποδείξεις, είτε ακόμη και με επουσιώδη παραλλαγή ή συμπλήρωση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, υπάρχει δέσμευση από την προγενέστερη απόρριψη της κατηγορίας από τον εισαγγελέα, έτσι ώστε η νέα έρευνα της ίδιας υπόθεσης να θεωρείται απαράδεκτη, εφόσον η αντίθετη λύση θα κατέληγε ασφαλώς σε μία ατέρμονη διαδικασία, η οποία θα παραβίαζε την θεμελιώδη δικονομική αρχή ne bis in idem. Εάν όμως αρθούν οι λόγοι, οι οποίοι εμπόδιζαν την έναρξη της ποινικής δίωξης, χωρίς εν τω μεταξύ να έχει εξαλειφθεί το αξιόποino της πράξης με οποιονδήποτε τρόπο (π.χ. λόγω παρέλευσης του χρόνου της παραγραφής) ή να έχει απορριώσει ο φερόμενος ως ένοχος, ή εάν μεταγενέστερα εμφανισθούν νέα ή άγνωστα περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία, τότε είναι επιβεβλημένη η μεταγενέστερη κίνηση της ποινικής δίωξης. [Μ. Παπαχρήστου (επιμ.Λ.Μαργαρίτης), Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο του Ν.4620/2019, σελ. 174, Νομική Βιβλιοθήκη, 2020, Γ. Μπούρμας (επιμ.Λ.Μαργαρίτης), Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο του Ν.4620/2019, σελ. 252-253, Νομική Βιβλιοθήκη, 2020].

Στην προκείμενη περίπτωση, από την κρινόμενη έγκληση και από την αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια της διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης και ειδικότερα των εγγράφων που ενυπάρχουν στη δικογραφία σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στην μείζονα σκέψη, προκύπτουν κατά την κρίση μας τ' ακόλουθα:

Σύμφωνα με την υπό κρίση έγκληση, από το έτος 1996 και εντεύθεν εξελίσσεται σε βάρος του μία διαρκής και οργανωμένη σειρά ενεργειών, η οποία αποδίδεται στον Ανδρέα Φραγκίσκου Μαντζόν, ο οποίος φέρεται να ενεργεί είτε αυτοπροσώπως είτε μέσω τρίτων προσώπων, με σκοπό την υφαρπαγή της όμορης

ιδιοκτησίας του καταγγέλλοντος και τη νομιμοποίηση υφιστάμενης οικοδομής που ανεγέρθηκε σε γειτονικό ακίνητο. Ειδικότερα, ο εγκαλών υποστηρίζει ότι ο Ανδρέας Φραγκίσκος Μαντζόν αξιοποίησε την οικονομική και κοινωνική επιρροή του προκειμένου να αποκτήσει, μέσω τρίτων προσώπων, την υπ' αριθ. 80Α Κτηματολογική Μερίδα Γαιών Ρόδου και να εξασφαλίσει την έκδοση οικοδομικής άδειας, η οποία, κατά τους ισχυρισμούς του, δεν ήταν δυνατόν να εκδοθεί νομίμως, λόγω πολεοδομικών και κυκλοφοριακών περιορισμών. Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι εκδόθηκαν διοικητικές πράξεις ειδικώς προς εξυπηρέτηση της συγκεκριμένης οικοδομικής δραστηριότητας, οι οποίες μεταγενέστερα ανακλήθηκαν, αφού είχαν επιτελέσει τον σκοπό τους. Σύμφωνα με τον εγκαλούντα, η οικοδομική άδεια εξέπνευσε οριστικά το έτος 2006, χωρίς να είναι πλέον δυνατή η νόμιμη αναθεώρηση ή επανέκδοσή της, ενώ η μόνη δυνατότητα πολεοδομικής αξιοποίησης του γειτονικού ακινήτου προϋποθέτει, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, την απόκτηση ή προσάρτηση της δικής του όμορης ιδιοκτησίας. Ο εγκαλών αναφέρει ότι απέκτησε την επίδικη όμορη ιδιοκτησία με προσύμφωνα αγοραπωλησίας κατά τα έτη 2001 και 2002 και στη συνέχεια με οριστικό συμβόλαιο μεταβίβασης στην εταιρεία του. Υποστηρίζει δε ότι από τη χρονική στιγμή κατά την οποία εξέπνευσε οριστικά η οικοδομική άδεια του γειτονικού ακινήτου άρχισε σε βάρος του μία συνεχής και κλιμακούμενη σειρά ενεργειών, οι οποίες απέβλεπαν στην οικονομική, επαγγελματική και προσωπική του εξόντωση. Ειδικότερα, ο εγκαλών ισχυρίζεται ότι υπέστη επανειλημμένες επιθέσεις, απειλές, εξυβρίσεις, βιαιοπραγίες και εκβιασμούς από πρόσωπα τα οποία κατονομάζει, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται περιστατικά χειροδικίας κατά τα έτη 2006 και 2009, εισβολή στο επαγγελματικό του γραφείο από ομάδα ατόμων, απόπειρα πρόκλησης σωματικής βλάβης με όχημα, καθώς και επανειλημμένες κλοπές επαγγελματικού εξοπλισμού, ηλεκτρονικών υπολογιστών και υπηρεσιακών εγγράφων, με αποτέλεσμα, κατά τους ισχυρισμούς του, την αποδιοργάνωση της επαγγελματικής και οικονομικής του δραστηριότητας. Παράλληλα, ο εγκαλών καταγγέλλει ότι υπέστη σοβαρή οικονομική ζημία εξαιτίας ψευδούς, κατά τους ισχυρισμούς του, κτηματολογικής έρευνας, η οποία είχε ως συνέπεια τη μη εκταμίευση εγκεκριμένου τραπεζικού δανείου και την απώλεια χρηματοδότησης επενδυτικού προγράμματος ΕΣΠΑ. Περαιτέρω, υποστηρίζει ότι κατά το χρονικό διάστημα 2008-2009 διενεργήθηκαν σε βάρος της ιδιοκτησίας του τέσσερις πλειστηριασμοί, τους οποίους χαρακτηρίζει παράνομους και καταχρηστικούς, μολονότι, κατά τους ισχυρισμούς του, δεν υφίστατο σχετική οφειλή

προς το ασφαλιστικό ίδρυμα. Ο εγκαλών αναφέρει ακόμη ότι αντιμετώπισε διαδοχικές ποινικές διώξεις, προκαταρκτικές εξετάσεις, δικαστικές διαδικασίες και καταδίκες, τις οποίες αποδίδει σε ψευδείς καταθέσεις και σε οργανωμένη δράση τρίτων προσώπων, ενεργούντων, κατά τους ισχυρισμούς του, κατόπιν ηθικής αυτουργίας του Ανδρέα Φραγκίσκου Μαντζόν. Επιπλέον, καταγγέλλει ότι κατά τη διάρκεια ιατρικής εξέτασης το έτος 2015 υπέστη παράνομη και προσβλητική για τη γενετήσια ελευθερία του συμπεριφορά από ιατρό δημόσιου νοσοκομείου, περιστατικό το οποίο συνδέει με ευρύτερη προσπάθεια κοινωνικής απαξίωσης και ηθικής του εξόντωσης. Ακολούθως, ισχυρίζεται ότι επιχειρήθηκε ο εγκλεισμός του σε ψυχιατρική κλινική μέσω σχετικών αιτημάτων που, κατά τους ισχυρισμούς του, υποβλήθηκαν ενώπιον της Εισαγγελικής Αρχής στο πλαίσιο ποινικών δικογραφιών που σχηματίστηκαν σε βάρος του. Ο εγκαλών αναφέρεται επίσης στη σύλληψή του την 06.06.2020, την οποία χαρακτηρίζει παράνομη, υποστηρίζοντας ότι αυτή έλαβε χώρα κατόπιν ψευδούς μήνυσης και ότι κατά τη μεταγενέστερη ποινική διαδικασία κατέθεσε ως μάρτυρας αστυνομικός διαφορετικός από εκείνον που, κατά τους ισχυρισμούς του, συμμετείχε στη σύλληψή του, γεγονός για το οποίο υπέβαλε σχετικά αιτήματα προς τις αρμόδιες αστυνομικές αρχές. Τέλος, ο εγκαλών ισχυρίζεται ότι κατά τα έτη 2023 και 2024 πραγματοποιήθηκαν νέες ενέργειες περίκλεισης και προσάρτησης τμήματος κοινόχρηστου χώρου υπέρ της ύμους ιδιοκτησίας, με σκοπό, κατά τους ισχυρισμούς του, τη νομιμοποίηση και αξιοποίηση της γειτονικής οικοδομής σε βάρος της δυνατότητας οικοδόμησης του δικού του ακινήτου. Κατά τη συνολική εκδοχή του εγκαλούντος, όλες οι ανωτέρω πράξεις συνδέονται μεταξύ τους με κοινό σκοπό και ενιαίο σχεδιασμό, συνιστώντας μία μακροχρόνια και διαρκή επιχείρηση οικονομικής, κοινωνικής και προσωπικής εξόντωσής του, με τελικό επιδιωκόμενο αποτέλεσμα την απώλεια της ιδιοκτησίας του και τη διευκόλυνση της νομιμοποίησης και αξιοποίησης του όμορου ακινήτου. Σύμφωνα με την υπό κρίση έγκληση, για τα ανωτέρω καταγγελλόμενα πραγματικά περιστατικά σχηματίσθηκαν οι με Α.Β.Μ. 1998/5154, Α2002/2725, Α2007/3121, Α2006/340 ε, Α2006/381 ε, Α2007/36 ε, Α2007/37 ε, Α2007/89 ε, Α2009/20 ε, Α2009/2483, Α2009/2479, Α2009/163 ε, Α2009/4198, Α2010/301 ε, Α2010/443 ε, Α2010/622 ε, Α2010/6807 (14/11 ΠΕ), Ε2011/14 ε, Α2011/1466, Α2010/6807 (165/12 ΠΕ), 153 ε, Α2014/153 ε, Δ2014/5 ε, Α2015/704, Α2015/1072, Α2016/4054, Α2017/31 ε, Ε2015/1 ε, Ε2017/282, ΑΕ2018/103, ΑΕ2018/102, ΒΕ2018/2, ΑΕ2018/155, ΓΕ2018/15, Ε2019/1930, Α2020/1839, Φ2020/2184, Ε2020/2243,

Ε2020/4567, Γ2020/5120, Α2022/970, Ε2023/1696, Α2023/3428, Α2023/1817, Ε2023/4703, Ε2023/5944, Ε2024/1634/, Ε2024/1126, Α2024/5342, Α2023/5341 ποινικές δικογραφίες.

Από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση προέκυψε ότι :

Α) οι με ΑΒΜ ΑΕ2007/36, ΑΕ2007/89, ΑΕ2009/163, Α2009/4198, ΑΕ2010/622, Α2010/6807, ΕΕ2011/14, Α2011/1466, ΕΕ2012/14, ΑΕ2014/153, ΔΕ2014/5, Α2015/704, Α2015/1072, Α2016/4054, ΑΕ2017/31 (στην οποία συσχετίστηκε η ΕΕ2015/1), Ε2017/282, ΑΕ2018/103, ΑΕ2018/102, ΒΕ2018/2, ΑΕ2018/155, Α2022/970, Α2023/3428, Α2023/1817, Ε2023/5944, Α2024/5342, Α2029/5341, Ε2023/4703 και Ε2023/1696 ποινικές δικογραφίες έχουν αρχειοθετηθεί με τις άρ. 52/09, 19/09, 24/13, 199/2014, 2/2015, 58/13, 528/11109/13, 53/2015, 136/2016, 227/2016, 191/2015, 81/2017, 38/2018, 252/2018, 344/19, 84/20, 527/18, 93/19, 204/22, 310/23, 1056/24, 87/24, 831/24, 832/24, 79/24, 276/23 αντίστοιχα διατάξεις του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου. Οι δε με ΑΒΜ Ε2020/2243 (στην οποία συσχετίστηκε η Ε2020/4567), Ε2024/1634, Ε2024/1126 ποινικές δικογραφίες έχουν τεθεί στο αρχείο κατ' άρ. 59ΚΠΔ με τις με άρ. 51/21, 16/25, 75/24 αντίστοιχα πράξεις κατ' άρ. 59 ΚΠΔ του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου. [βλ. σχετικά την με άρ.πρωτ. 111/26-3-2025 υπηρεσιακή βεβαίωση του Τμήματος Γραμματείας της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου μετά των συνημμένων εγγράφων]

Β) για τις με ΑΒΜ Α2002/2725, ΑΕ2006/340, ΑΕ2006/381, ΑΕ2007/37, ΑΕ2009/20, Α2009/2483, Α2009/2479, ΑΕ2010/443, ΓΕ2018/15, Α2020/1839, Φ2020/2184 ποινικές δικογραφίες έχουν εκδοθεί αντιστοίχως : η με άρ. 3908/2007 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 1067/2012 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 1589/2009 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 6143/2011 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 3908/2007 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου η με άρ. 1673/2015 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 795/2014 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 1603/2013 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 1078/2015 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 1124/2024 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 830/2023 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η με άρ. 393/2025 απόφαση του Τριμελούς

Πλημμελειοδικείου Ρόδου. [βλ. σχετικά το με άρ.πρωτ. 32/2026 έγγραφο του Ποινικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Ρόδου]

Γ) Η με ABM A2007/3121 ποινική δικογραφία έχει ήδη ασκηθεί ποινική δίωξη για το αδίκημα της εξύβρισης (άρ. 361ΠΚ) με την απευθείας κλήση του Μασουσέλη Ιωάννη στο Ακροατήριο του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. [βλ. σχετικά την με άρ.πρωτ. 111/26-3-2025 υπηρεσιακή βεβαίωση του Τμήματος Γραμματείας της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου μετά των συνημμένων εγγράφων]

Δ) Η με ABM Γ2020/5120 ποινική δικογραφία έχει προσδιοριστεί στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Ρόδου για το αδίκημα της εξύβρισης (άρ. 361§1 ΠΚ) και είχε λάβει δικάσιμο στις 2-5-2025 [βλ. σχετικά την με άρ.πρωτ. 111/26-3-2025 υπηρεσιακή βεβαίωση του Τμήματος Γραμματείας της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου μετά των συνημμένων εγγράφων].

Ε) Η με ABM E2019/1930 ποινική δικογραφία υποβλήθηκε στην Εισαγγελία Εφετών Δωδεκανήσου κατ' άρθρ. 136,137 ΚΠΔ με αριθμ. πρωτ. 544/19, εκδόθηκε το με αριθμό 83/2019 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Δωδεκανήσου, το οποίο αποφάνθηκε ότι πρέπει να παραπεμφθεί προς δικαστική έρευνα η ανωτέρω έγκληση από τον κατά τόπο αρμόδιο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου και τις κατά τόπο αρμόδιες ανακριτικές και δικαστικές Αρχές του Πρωτοδικείου Ρόδου, στην Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Κω και στις ανακριτικές και δικαστικές αρχές του Πρωτοδικείου Κω, προκειμένου να επιληφθούν και να κρίνουν αρμοδίως στην υπό κρίση υπόθεση. Ακολούθως, η δικογραφία έλαβε τον ABM A2019/2938 και εκδόθηκε Διάταξη κατά το άρθρο 51 Κ.Π.Δ. του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Κω [βλ. σχετικά το με άρ.πρωτ. 211/2026 πιστοποιητικό δικονομικής πορείας της Εισαγγελίας Εφετών Δωδεκανήσου και το με άρ.πρωτ. 130/2026 έγγραφο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Κω]

ΣΤ) Η με ABM 1998/5154 ποινική δικογραφία, λόγω παλαιότητας, δεν μπορεί να ανευρεθεί στο σύστημα που τηρεί η Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου.

Ζ) Όσον αφορά την με Α.Β.Μ. Α2010/301ε ποινική δικογραφία, όπως προκύπτει από την από 13-7-2026 υπηρεσιακή βεβαίωση της Γραμματέως του Τμήματος Μηνύσεων της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, η ανωτέρω ποινική δικογραφία δεν αφορά σε μήνυση του εγκαλούντος, ΣΠΑΝΟΥ Θωμά Δημητρίου του Χρήστου.

Κατόπιν τούτων, όσον αφορά τις ανωτέρω αιτιάσεις του εγκαλούντος, ΣΠΑΝΟΥ Θωμά συντρέχει, κατ' εφαρμογή του άρ. 57 ΚΠΔ, η αρνητική δικονομική

προϋπόθεση της εκκρεμοδικίας και του δεδικασμένου και η κρινόμενη έγκληση πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στον νόμο.

Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της προκείμενης διαδικασίας, δεν πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εγκαλούντος, καθόσον δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του άρ.580§4ΚΠΔ, δηλαδή η κρινόμενη έγκληση δεν προέκυψε ότι είναι εντελώς ψευδής και υποβλήθηκε από δόλο.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτουμε την από 5-7-2024 αίτηση, επέχουσα θέση εγκλήσεως του ΣΠΑΝΟΥ Θωμά – Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, η οποία υποβλήθηκε στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου με άρ.εισερχ. 3517/5-7-2024 και έλαβε Α.Β.Μ. Ε2024/4033, και στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου.

Παραγγέλλουμε την επίδοση αντιγράφου της διάταξης αυτής στον εγκαλούντα.

